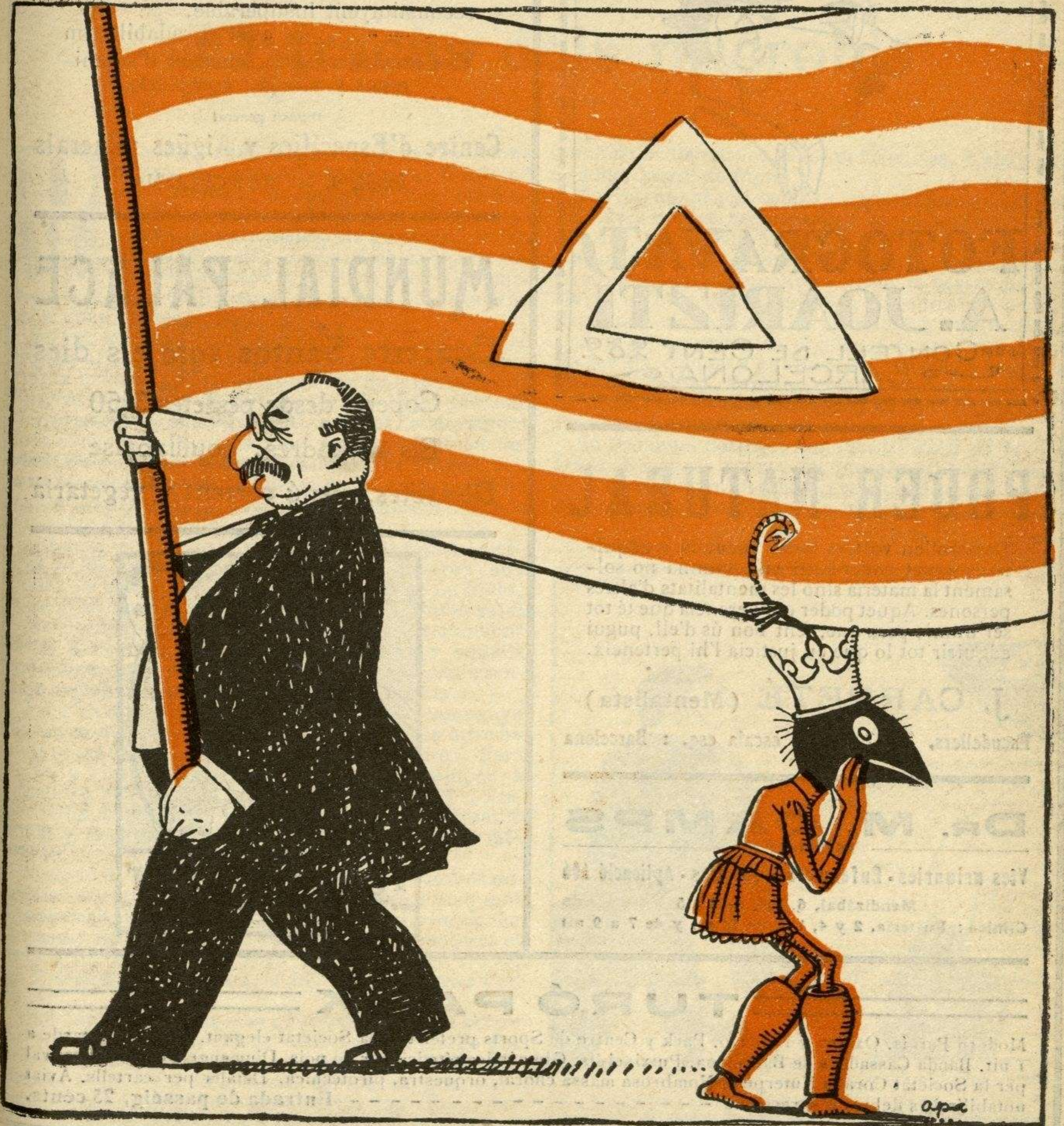

EL GAITANER

L'ASSAMBLEA DE TARRAGONA

La Perdiu: Ridícol, ridícol, aquest senyor Martí y Juliá. Decididament l'haurèm de fer excomunicar pel senyor bisbe.

FOTOGRAVATS
A. JOARIZTI
 CONSELL DE CENT 289.
 BARCELONA

PODER NATURAL

Desarrolleu vostres forces mentals y adquirireu aquet poder sutil que domina no solament la materia sino les mentalitats d'altres persones. Aquet poder es l'herencia que té tot ser humà, pera que, fent bon ús d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia l'hi perteneix.

J. CARRETÉ (Mentalista)

Escudellers, 75, 2.^{on}, 2.ª, escala esq. : Barcelona

DR. M. CAMPS
 ESPECIALISTA

Vies urinaries - Enfermetats secretes - Aplicació 606

Mendizábal, 6, 1.er, de 3 a 5

Clínica : Fusteria, 2 y 4, 1.er, de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

**¡ La vellesa es mes horrible
 que la mort!**

Se pot arribar a tenir molts anys sense
 esser vell, si's pren ab constancia la

Enofosforina Serra

reconstituyent insuperable,
 de gust agradabilísim

Vos donará alegría, claretat d'enteni-
 ment y vitalitat complerta

Dipòsit general

Centre d'Específics y Aigües minerals

Pelai, 9. — BARCELONA

MUNDIAL PALACE

Concerts Santos tots els dies

Coberts desde pessetes 3'50

Els divendres, bouillabaise

Dissabtes, menú corrent y vegetarià

TURÓ PARK

Modern Paraís. Oxigen y Esbarjo. Park y Centre de Sports preferit de la Societat elegant. Obert de 4 tarde a 1 nit. Banda Cassadors de Barcelona. Putxinellis. Gimnástica rítmica per 50 nois. Diumenge Grandiós Festival per la Societat Coral « Euterpe ». Nombrosa massa choral, orquestra, pirotécnica. Detalls per cartells. Aviat notabilíssims debuts d'Atraccions ----- Entrada de passeig, 25 cénts.

El fracàs dels microbis

DEU nostre ¿qué tindrà aquesta Barcelona nostra, que en ella tothóm hi fracassa? Aquí fracassen els *leaders* polítics, els moviments populars, els partits, els ajuntaments, els periodistes, els governadors, els detectives y els policíes oficials. Y pera que no hi falti ningú a la llista — sigui home, sigui bestia, sigui cosa — també els microbis acaben de fracassar.

Perque an aquestes altures estivals ja podém donar el gran crit: *el microbi del cólera ha fracassat!* Malgrat la brutícia, malgrat les fetors, malgrat la calor, malgrat aquells *portadors de germes* amb que ens aterrorisaren els nostres metjes, malgrat l'allargament de la reversió de tramvies y malgrat la constitució del partit reformista barceloní el cólera no ha vingut, deixant desolats a més de quatre cavallers que ja ho teníen tot preparat pera rebre com se mereix al famós y terrible *bacil virgula*.

¡ Adéu, teories mèdiques y bacteriològiques! Després de les facecies que per sorpresa ocasionaren l'any passat els microbis a Vendrell, Vilanova y La Riera, ja no s'ha cantat d'ells ni gall ni gallina. Tot es salut y prosperitat en aquest país. El nombre de defuncions baixa, el nombre de malalts també baixa y aquells que viuen de la mort y de la malaltia comensen a sentir-se neguitejats per l'excés de salut y de vida.

Algú ha dit: « Això es conseqüència de la campanya higiènica d'aquestos mesos darrers ». Y algú altre ha afeigit: « Això es una victòria del Dr. Trallero ». Però no val a vestir-se amb plomes d'altri. La campanya higiènica ha estat una bromada y l'acció del Dr. Trallero s'ha dirigit més contra les butxaques dels industrials y dels propietaris que no pas contra 'ls microbis.

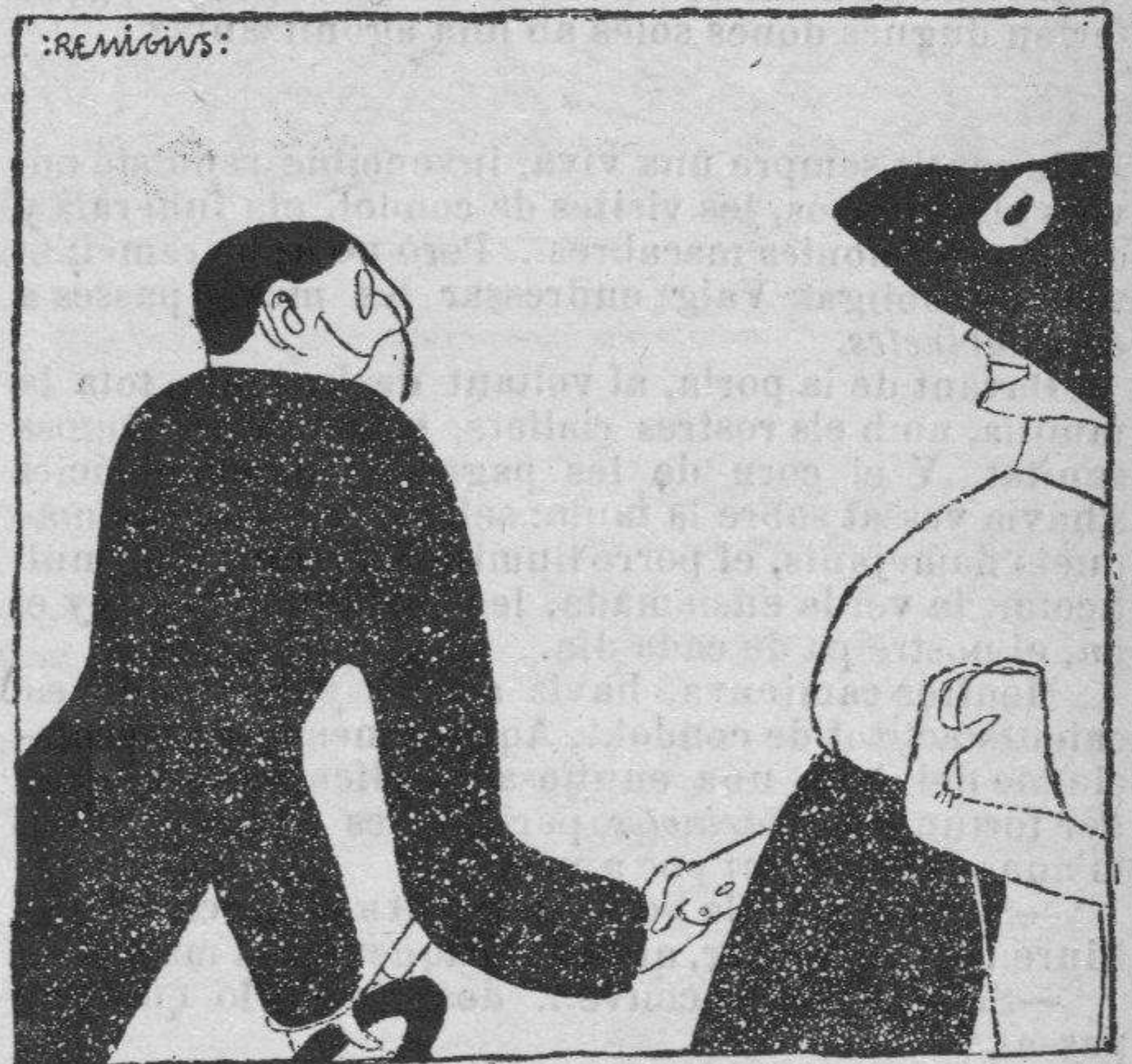
Això no es l'èxit de ningú. Això es el fracàs dels microbis. Aquets han fracassat perque aquí, d'un quant temps ensà, la terra s'ho porta. El *bacil virgula* ha fracassat per les mateixes raons que han fracassat el senyor Junoy, el senyor Sol y Ortega, mister Arrow, *La Tribuna*, en Serraclara, el *Maleta Indulgencies* y en Morató.

Que vagin bescantantnos a l'extranger. Aquí pot no haverhi higiene, pero hi ha salut, y el cólera no pot arrelarshi. A Italia, segons en contà temps enrera en *Xenius*, teníen montat el servei sanitari ab gran perfecció científica, y, no obstant això, han tingut damunt el cólera durant dos o tres istius. Aquí el servei

sanitari brilla per les seves deficiències, y els microbis han hagut de fugir.

Sovint, anant per camps o montanyes, veiem unes criatures llores, esparracades, ab la candela penjant del nas, y els llavis untats de totes les porqueries. Y s'acostuma a dir: « Mireulos; bruts, pero sans y forts ». Semblantment podem dir: « Mireu la nostra Barcelona; te les clavegueres infectes, els mercats fets un podrimener, els carros de les escombreries convertits en femers repugnants, les eixides y les galeries plenes de conills, coloms y gallines, les quadres y vaqueries a tall d'estables. Però, en cambi, aquí la teniu plena de salut y ab els seus habitants que ja no saben com ferho per morir-se. »

En Prudenci Bertrana ha escrit l'*Elogi de la dona bruta*, Nosaltres proposem que escrigui algú l'*Elogi de la ciutat bruta*. Per haver causat el sorollós fracàs dels microbis, Barcelona se mereix això y molt més.

ELS VIATGES D'EN CAMBÓ

— ¿ Diu que en Cambó ha marxat tant lluny?
— ¡ Y cà! Si ha anat a « La Bohemia ». ¡ Figuris! Jo hi vaig cada d'issabte.

Gloses rurals

La mort de l'avia

MOLT bona gent, aquesta de la pagesia. La resignació es la virtut predominant en aquestes gents camperoles que m'envolten. Fa temps que no plou com cal. El blat de moro de les terres secanesse va tornant groc; les mongeteres llangueixen en mortals desmaís. Els pagesos guaiten el cel y la terra; després acoten el cap sense un llament, sense una blasfemia. Y totes les desgracies les saben rebre en tant cristiana actitud. Pocs dies ha, morí la mare d'en *Farinetes*. No era pas gaire vella; encara rodava pels camins del matí al vespre, ab una canya que li servia de bàcul; però ja tenia 'ls cabells blancs com tofa de neu, y'l cos en un rar encarcament, que li donava aspecte de sibila antiga. Un d'aquests dies darrers la trovaren caiguda a la vora d'un marge. L'enllitegaren desseguida. Cridaren al metje. El metje, influït per aquest ambient, també's ressigna aviat.

— ¿Quants anys teniu, avia?

— El noi potser ho sabrà.

En *Farinetes* rumia bona estona.

— En deu tenir uns 68. si fa o no fa.

— Doncs, no us convé gens rodar tot el dia com ro-deu; us heu d'estar més quieta, vos. Apa, adeusiau... Adeu, *Farinetes*.

Aquest metje es lacònic, estoic y fins una mica cínic. Se'n anà y no ha tornat més.

La primera providencia d'en *Farinetes* va ésser sometre l'avia a un rigorós dejuni; la primera y la única providencia. A les tres nits reté l'ànima al Criador. Les veïnes que la vetllaren contaven que havien sentit cantar la xibeca. A mitja nit ja compregueren ben clarament que l'avia s'en anava; y no trigaren a cridar an en *Farinetes* pera que les acompanyés; ¿què ferien dugues dones soles ab una agonitzanta?

*

He sentit sempre una viva, invencible repulsió envers els enterros, les visites de condol, els funerals y demés cerimonies macabres... Però no hi ha remei; el veinatge obliga. Vaig endressar les meves passes a cà'n *Farinetes*.

Davant de la porta, al voltant de la taula, tota la familia, amb els rostres riallers, esclatants de fogosa sanitat. Y el corn de les pagesívoles abundancies s'havia vessat sobre la taula: sebes sonrosades, tomàquets flamejants, el porró lluminós, l'esqueixada multicolor, la verda ensiamada, les pacífiques olives y el pa, el nostre pa de cada dia.

Mentres caminava, havia escolit y fixat una escaienta actitud de condol... Aquest inesperat espectacle me deixà en una enutjosa y ridícula perplexitat. Per fortuna en *Farinetes* parlà y les seves paraules m'anaren orientant poc a poc.

— Si es servit... Ja ho veu: sopant a la fresca, a l'aire lliure... Miri, senyor, quins tomàquets més macos.

— Sí, sí... ja'ls hi convé... després de lo que han passat.

— Ah, prou. Però, miri, ara ja està passat; y no som res pera posarhi remei. També, l'avia que hi feria ja en aquest mon? Tots els fills ja li erem prou grans; ja ens havia vist casats a tots... Després, la pobra

estava tan carregada de manies; teniem d'amagar el sucre perquè sino s'ens el menjava tot; a cada punt se feia malalta pera que li donguessim xacolata amb vi ranci... Aquesta tarda ens hem venut el seu llit; la casa nostre no es gaire gran... ¡una nosa menos!

— Mai — paraula d'honor — mai, havia trovat an en *Farinetes* tan copiós d'idees y d'expressions com en aquesta tarda. Ell s'ho havia dit tot. Y jo, pobre de mí, m'en vaig anar un poc desil·lusionat, emportantme inédita una bonica oració fúnebre en llaor de la difunta.

TYTIRUS

La tristesa que passa

L'HORXATA valenciana ens congrega en la contonada de la Gran-Via y el passeig de Gracia. Valencia es terra germana y l'horxata una agradabilíssima beguda. Assistint, doncs a l'Horxateria Valenciana, cumplim ab un deber patriòtic y ab la delectació del cos, aplegant en un mateix got lo útil ab lo agradable, seguint la recomanació horaciana.

En aquesta divina funció passen dos músics ambulants, un violí y una guitarra, tocant el *Ven y Ven* mexicà, y el cant apatxe de París, les cançons napolitanes de la Meller. Y esco tant les sabudes canturies, mai tedioses, bebem ab l'horxata dos sentimentalismes cosmopolites. Un dels dos músics, que tocaben totes les cançons exòtiques, menos les de les terres era 'l cec d'*Els Segadors*, el pobre ceguet, que en mitins y aplecs, en banquets y en festes, cantaba 'l cant de la patria. Aquella veu era la fe nostra y també pera alguns. pera molts, el remordiment. Aquell orb si que era la veu de Catalunya, més que no pas el diari regionalista.

Se veu que ja no 'ls hi demanen *Els Segadors* al cec catalanista, que ja no dona céntims la trova patriòtica y que si gosés entonar-la devant de l'acera, ont els bons burgesos gaudeixen de les dolces frescors, un mosso català que parlaria en castellà, faria entendre a l'importú cantaire que l'himne « impotent y funerari » no escau a l'hora de l'horxata.

L'orb d'*Els Segadors* no canta, toca la guitarra no més. Donava la veu a Catalunya, com nosaltres la ploma, y no vol trahir la seva causa. Quan ecaben la sonata popular, els dos músics marxen cap a altres cafés, agafats del bras. Y un de nosaltres veient allunyarse an aquell trobador de carrer, que sempre havia anat sol, y que no cantaba altre cosa que *Els Segadors* y que are, junt ab un altre, tocaba la música popular, a tothom agradable, s'enrecordà de que res esdolceix tant el desencant com l'ironia. Y digué:

— Mireu: admirem les aplicacions de la mancomunitat.

DE VUIT EN VUIT

Rondalla d'Agost

I

Si n'eren tres donzelles
que anaven a la Font;
hi anaven cada dia
cap a entrada de fosc.

N'era tan fresca l'aigua
y el rajolí tan dolç
qu'el cantiret de vidre
s'els hi entelava tot.

Al peu de la canella
can-lla de la font,
n'hi venen cada tarda
tres braus festejadors.

Si l'un diu galanfes
l'altre en canta cançons,
l'altre en tira floretes
y els hi parla d'amor.

Y n'és tan fresca l'aigua
y el festejar tan dolç
que al retornà a la vila
cada nit es més fosc...

Y canten, canten, canten,
les aigües de la font.

II

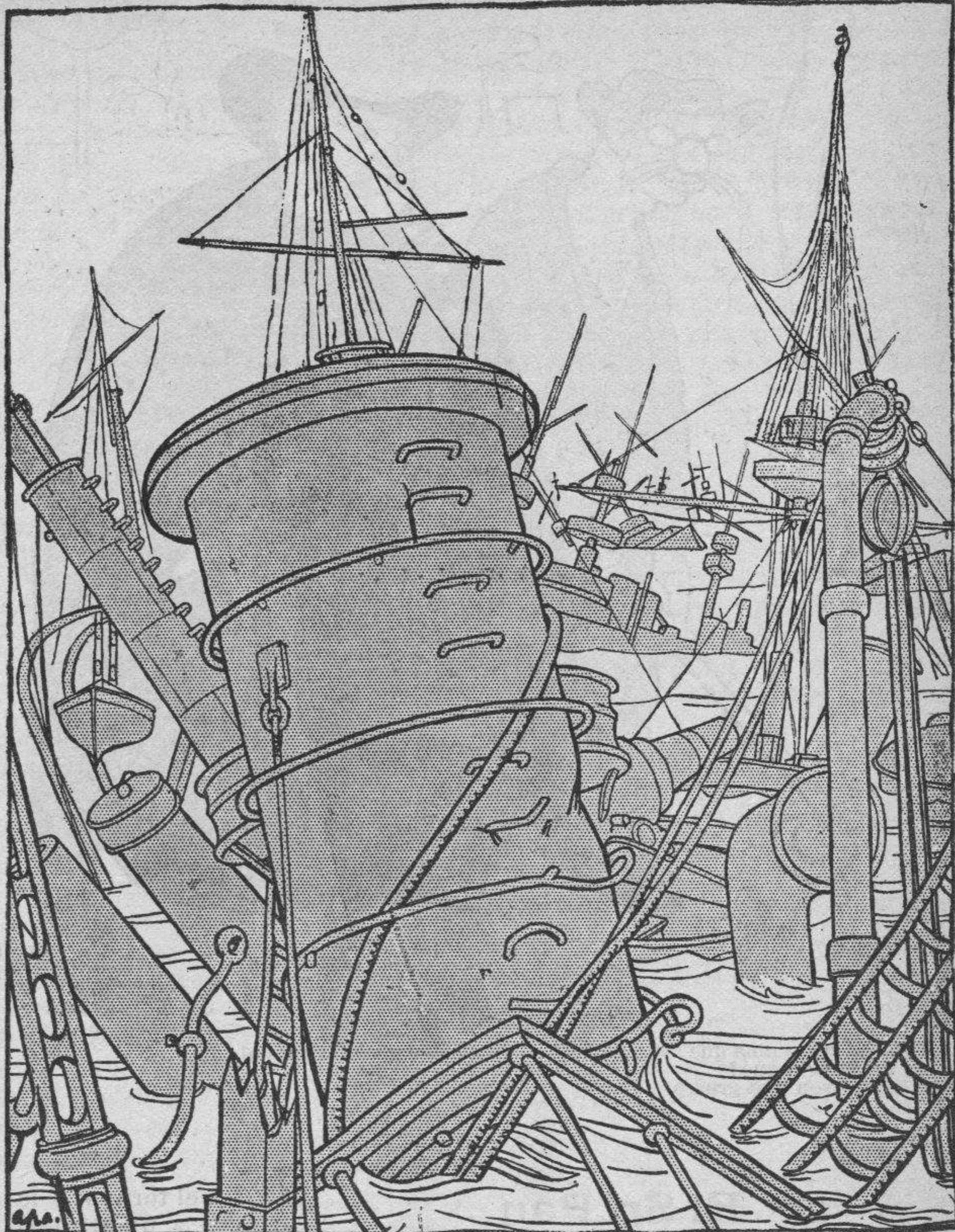
Si n'eren tres donzelles
que una tarda d'agost
torçant de la fontana
s'han perdudes pel bosc.

Si l'una està rendida,
l'al re té mal al cor,
y la més menuda
té les galtes com foc.

S'els hi ha trencat el cant
d'entrada a la font,
quant l'aigua s'es vessada...
¡adeu festejadors!

Quant ne foren perdudes
ja en cridaren socor;
no més les ha sentides
un trist carbonerot.

— ¡Oh, tú, bon carbonaire!
¡si ens treguessis del bosc!
— ¡Qué'm donarèu, minyones,
per la paga d'això?

MANÍA DE GRANDESSES

— ¡La futura escuadra!... Ens sembla que'ls futurs serem nosaltres.

— ¡Jo us donaré una lliura!
la més gran li respón,
y li' fa la segona:
— ¡Jo us donaré cent sous!

— Y jo, — fa la més xica —
rés tinc de tot això;
si al camí'm retornessiu
vos faria un peló.

— ¡Callèu, callèu, grandasses!
el carboner res ón;
guardéu-vos sous y lliures
que ab un bés ja en tinc prou.

Lo millor que teniau
no li heu dat cap valor...
May tingúes altra feina
ni soldada pitjor!

Al cap d'avall, minyones,
no us vindrà d'un petó;
Si a mi m'es la riquesa,
a vosaltres, ni un sou!...

Y canten, canten, canten,
les aigües de la font.

EL GALL DE LA PASSIÓ

— No sé, me sembla que als capellans els hi deu costar molt anar al cel.
 — ¡Y are! ¿Per què?
 — Perque son tant grossos...

El Sr. Pau

El Sr. Pau era solter... Això ho han sigut tots els homes. Però'l Sr. Pau, va casarse y això... ja no ho han fet tots els homes.

La seva dona es una reial mossa que havia fet tronar y ploure, y a la fi, cansada del mal temps, va ensopegar ab en Pau y varen pendre estat.

Qui sembla vents... La Pepeta havia fet més que això, y als tres mesos de casada, ¡ai, què tinc! ¡ai, què tinc!

— ¡Rossa, rossa com un fil d'or!

Y en Pau es bru y la Pepeta es bruna, y el pà qui mengén, moreno.

En Pau no n'ha esbrinat mai cap de misteri de la naturalesa. Aixís, home previsor, enten de bon govern consultar el cas de coloraina adhuc que de velocitat, ab el metje de familia.

El senyor metje te anys y ne sab un fotreral de les malalties de l'amor.

— ¿Y doncs, què teniu, Pau, què teniu? ¿Què no està bona la Pepeta?

— Pas gaire... ¿Escolti, senyor metje: quàn dos se casen y tenen fills, anant depressa, depressa... ¿quàn es costúm...?

— Jo us diré, jo us diré... Lo llògic, lo més ben enraonat, es al cap de nou mesos... ¡pero, hi han casos! ¡Moltes vegades ab set mesos n'hi ha prou!

— ¿Sí? ¡Ai, caràm! ¿Y ab menos de set?

— ¡Home, home! ¿Ab menos de set?

El senyor metje fà'l cor fort.

— Ja veureu... Podria ésser ab cinc... ¡Ei! ¿No es freqüent, sabeu? ¡Pero té unes coses tan extranyes el cos humà! Si'l marit es robust y la muller es sana... ¡què no diré! Fins me sembla haver llegit en una revista alemanya que una dona — no sè ont, pero lluny. lluny — va desocupar als cinc mesos... Figureuvos, per això com havia d'ésser el pare... Una energia y uns...

— ¿Y ab menos de cinc, senyor metje?

El senyor metje sembla que's trobi en les engunies de la mort. Tot entressuat, no sab pas que dir. Al cap d'avall, recorda que'ls metjes han de remeiar tant per l'ànima com pel cos y se sent ab valentia.

— ¡Prou! Ab tres mesos... Be, pero, sería un cas digne d'estudi, una meravella, el desideratum de la potencia... ¡Ja caldria que'l pare fos un monstre de robustesa, un gegant, un fenòmen!...

Al Sr. Pau aquestes paraules el tornen a la vida, treientli un pès que sentia al cor y un altre pès que sentia al cap...

— ¡Abrassim, senyor metje, abressim! Aquet monstre de robustesa, aquet gegant, aquet fenòmen... ¡soc jo!

El senyor metje sonriu:

— Si, Pau, si; vos sou un fenòmen... Pero, aneu, feume venir a la vostra dona aixís que pugui... Aquets parts extraordinaris no li convenen. Dos com aquet y fora al cementiri.

Plé d'orgull, en Pau-fenòmen torna a casa seva. A l'endemà la Pepeta va a veurer al seyor metje y desde aquell dia ha tingut diferents parts, pero tots de nou mesos.

Les criatures, rosses, rosses com un fil d'or.

PERE

El senyor Perico Milà

Al ficar la ma a la bossa, ahont com els números en el joc del quinto, hi tenim ficats els noms del que han de constituir aquesta galeria de ciutadans il·lustres, ens ha sortit el de D. Pedro Milà y Camps, diputat, propietari consorte, subgerent elegant y etern senyor de mitja edat, a l'estil de l'Albert Rusiñol y D. Pedro Casas Abarca.

En Perico, quan verament era en Perico, anava, naturalment, a estudi, y sortint d'aquet a la Catedral, a San Just, a Sant Jaume y a Santa Clara, deturantse a voltes a Saut Sever. Quan sortia de les pràctiques religioses frequentava la tertulia de can Rubio (botiga de llibres d'anar a missa de la baixada de la Presó) y can Figueras (botiga de robes del carrer de la Llibreteria). Abans de tornar a casa, la seva avia li comprava un tros de trena o uns quans caramellos de menta a ca l'Abella, y després sopava y anava al llit.

Se feu gran y va estudiar, sortintsen lo millor possible, y tot seguit va correr un xic de mon.

Y va tornar transformat; fet un elegant per essencia y per potencia. En la platea del Liceu brillava cam una estrella de primera magnitud; ni l'Arís, el celebre y incomparable Arís, de les hermilles virolades, podia ferli ombra. En Perico fou qui s'inventà el posarse la camelia, la gardenia o el clavell en la solapa dreta del frac o de l'esmocking, donant ab això la mar de feina als sastres, que tingueren d'obrir traus en les solapes dretes de les pessas de gala de tota la aristocràcia.

Ab tot això ens havíem oblidat de dir que'l nostre biografiat es nebot d'en Milà y Pi, advocat cèlebre y ex arcalde de inesborrable memoria. (Tenim recort d'haverli tirat rocs als vidres el dia en que va arribar en Sol y Ortega). De manera que si d'en Rius y Rius se'n pot dir que va neixer ab el pare arcalde, d'en Perico se'n pot dir que hi va neixer am l'oncle.

Y endevant.

Per aquella època, l'home era un torbellí. Sabeu per qué: xampany y perdre nits y caridas y caridas y caridas eren per ell nostre pa de cada dia, com ho havien sigut, per tantes altres persones a qui respectem com se mereixen.

A tot això la familia li cercà un empleo y com son gent d'influencia y ell s'ho mereixia, li trovaren descansat y ab molt bon sou.

Y ja'l tenim arreglat, més elegant que mai, y tant corrit com sempre, quan arriben dues coses. La primera el seu matrimoni, la segona un menage a no se quants o sigui la Solidaritat Catalana.

Y ja tenim fet ab el matrimoni home privat y ab la Solidaritat home públic, al nostre Sr. Milà. Desde aleshores tres fets se destaquen en la seva manera de ser, fets que han cridat justament l'atenció del poble. Aquets fets son:

A) La erecció en el Passeig de Gracia, cantonada ab Provensa, d'una casa que no es casa.

B) El seu viatge a la Granja y la convidada que tingué l'honor de ferli sa magestat D. Alfons XIII.

C) La fundació de La Tribuna de Madrid y les campanyes que desde ella fa sostenir en contra de la portada d'aigües, a favor d'altres coses que no volem dir y més, que res en honra y gloria del nostre biografiat don Rafael Cómez (a) El Gallo a qual objecte ha contractat a un tal don Pio, qui es el trovador que canta les glories del excels torero.

Referent a la casa, el negoci no li ha sortit gaire be perque quan els visitants se troven devant d'aquelles habitacions, decorades a galleda des de pintura per l'insigne Sr. Jujol fugen esverats y els pisos queden per llogar. No tindrà més remei que llogar-los per cuadros de la Patum de Berga, la Tortuga de Tortosa y el Drac de La Veu.

El viatge a la Cranja que bon profit li fassi.

Are referent a La Tribuna, si no calla aviadet, li costarà ser expulsat de la Ll^{ga} pitjor que si fos en Pella y Forgas. Pot ser a n'ell tant se n'hi endona de això, pro que vaigi ab compte que no'l deixaràn tornar a ser diputat y quan vingui el Rey y hagi de tornarli la convidada, no tindrà representació y no quedarà prou be. ¡ Ah! Y com que's pensa que ab La Tribuna ha descobert a Madrid, un nou mon periodistic, s'esposa a que'ls diaris madrilenys no'l descobreixin ab ell.

Per acabar. El Sr. Milà parla bastant be en francès, xarroteja l'angles, parla bastant malament en castellà y mai, mai, en la nostra dolça llengua catalana.

La dissidència den «Pol»

Interviu amb el gran home

La nova sensacional. — En busca de la veritat. — De Barcelona a Blanes. — A casa del ex Gran Elector de la «Lliga». — La dissidència es certa, ¡Deu meu! — En Cambó contra en Maura; en Prat contra en Cambó y en «Pol» contra en Prat. — El Bismark de Catalunya pot esser ministre, ¡en Prat, no! — Les noves orientacions camboni-agullistes. — Comiat.

L'altre dia llegirem una nova sensacional. La nova, tot simplement y com qui no diu res, era aquesta: En Ferràn Agulló estava a punt de fer una dissidència a la «Lliga».

¡En «Pol» dissident de la «Lliga»! ¡El Gran Elector, el Secretari perpetu, l'amo dels quartos, a punt d'axecar bandera contra'ls regionalistes! ¡Noticia estupenda!

¡Oh, podridura dels temps moderns que tot ho capgiren! ¡Oh, abominació nefanda! ¡O tempora, o mores! com diuen els clàssics y en Cullaré.

Després d'avernos sorprés y extranyat degudament, decidirem llensarnos amb tota furia a la reserca de datos respecte a la gran nova.

Ens en anarem a les fonts de tot; volem dir a can Cambó y a can Prat y Sarrà (conegut per Prat de la Riba). Res. Els dos grans estadistes, gloria de Catalunya y de la plassa de la Cucurulla, no eren a Barcelona. Eren a europeisarse, enllà d'enllà del Pirineu.

Visitarem als prohoms de segona categoria y gracies: en Ventosa, en Rahola, en Garriga y Massó, en Milà, en Bertran. Res, tampoc.

En Ventosa estava atrafegat en pràctiques de llengua castellana, pera acabar de ferse un veritable aristòcrata barceloní. En Rahola, com de costum, no sabia res; en cambi, ens explicà un plan hispàmericà, tant fantàstic com irrealisable. En Garriga ens contà tot un projecte de colonisació del Sahara, inventat per ell tot sol en ses fondes elucubracions sobre'ls problemes marroquins. En Milà tampoc sabia res de res, com es ja en el tradicional; además, estava estudiant una combinació periodística taurina, pera salvar les seves Tribunes. Y en Bertran no'ns volgué rebre; tingué por al saber el nom del nostre periòdic, que fossim un competidor seu.

¿Qué fer? ¿Com aclarir la neguitosa incògnita? Estiguérem a punt d'anar a veure an en Bofill y Macas. Pero la seva fama d'esquerp ens aturà. ¿Qué li ontstem, si'ns surt amb aquells mots tan urbans que m'usa, portats expressament dels llavis de les porqueiroles de la seva patria montsenyena o dels baixos fondos de la gripia barcelonina, que tant be coneix.

—¿Y si vegessim an en Quim?— ens preguntàrem per últim.

Dit y fet. Anem a veure el Conserge de la «Lliga». Pero'l trovarem amb una reserva impenetrab'e. Quelcom savia; pero no aconseguirem més que fer creixer les nostres ansies d'esbrinarho tot.

Per últim — la veritable solució sempre ve a l'últim — trovem el camí. Anar a veure al mateix interessat. No hi havia més.

Obert que'ns fou per l'Aministració d'aquest periòdic un crèdit de deu modestes pessetes, agafem el primer tren que porta a Blanes, out nasqué el famós Agulló y ont per honra y gloria de la xamosa vila, hi estiuéja el gran escriptor, junt amb els no menos famosos Carme Karr, Casas Carbó, Ruyra y altres que sentim no recordar.

En Milà. — ¡Visca El Gallo!...

En Junoy. — Decididament, després de la Solidaritat, res hi hà que...

Fem gracia al nostre llegidor, tant intrigat com nosaltres, pera arriuar a la fi d'aquesta informació, de lo que passà en el trajecte de Barcelona a Blanes, que no fou res certament; però que en una intervui que s'estimi, sempre s'aprofita pera fer un parell de quartilles de literatura dolenta.

Ja som a Blanes, doncs. L'aire embaumat de sentors marines, el suau oreig de les pinedes, etc. Nosaltres aném a la nostra.

Entrém a la casa del gran home, casa que pera vergonya de tots, no's distingeix en res de les altres.

ARITAT
tant com els toros.

Ni una mala làpida.

En «Pol» ens reb amablement, com sempre, y deixa, pera atèndrens una d'aquelles cròniques que fa pera *La Veu*, que, pera ludibri de tots, tan poca gent llegeix.

Després de concedirli permís pera romandre en samarreta y recalsots, ens disposèm a comensar l'interrogatori.

Hem de comensar per dir que l'eminent polític-secretari no s'avingué fàcilment al suplici. Raons d'alta consideració, segons deia, li imposaven una de

aquelles discrecions més severes. Ens costà Deu y ajuda treureli algunes declaracions, y això solament fou possible després d'entendrirlo ab el recort de tantes campanyes com havíem fet junts, y de tantes *juergas* com havíem corregut plegats.

Romput el glas de la reserva ab que'ns acullí'l grandíós polític, escriptor, poeta, etc., y ab promesa nostra de observar la major prudència al traslladar al públic les seves declaracions trascendentals, heus aquí lo que poguerem heure de l'excels pensament del gran blanenc.

— Alguna cosa hi ha, en efecte, d'això que diuen del meu disgust—y allà ont dic *meu*, com sempre, posi *nostre*— ab la «Lliga». Però ara encara no pot dirse en públic. Precisament me dispo a ferho desmentir de la manera més formal que pugui.

— ¿.....?

— Home, la causa, la causa... Ja se la pot pensar, la causa. ¿Què no ho ha vist quina manera d'amagar-nos l'ou en Maura, ab això de les mancomunitats! Y, què no ha vist quines morrades ha clavat an en Cambó! Jo— vui dir nosaltres— no hi passo per això.

— ¿.....?

— En Prat, home, en Prat, que no se que li ha donat aquest ximple de mallorquí. No'l vol acabar de deixar, vell aquí. Hi te una debilitat. Y jo— vull dir en Cambó— estic disposat a tot, fins a trencar ab en Prat y'ls seus, si no engeguèm an aquest brètol den Maura a fer...

El gran home s'ha acalorat ab aquestes penoses declaracions. Beu un got d'aigua, s'aixuga'l front gloriós, y continúa.

— Desde'l punt y hora que en Maura no ha de fer ministre an en Cambó, perque no ho volen en Cierva y'ls gallegos, no hi tenim res que fer ab els conservadors. Més compte ens tenen els lliberals. ¿No li sembla?

— ¿...?

— Després fiissen de la gent. Sempre dient que volem governar y que volem intervenir y qu'hem d'empresar a tothom en els càrrecs de l'Estat, ¿y com ho volen fer això, si no es tenint a un dels nostres ministres?

— ¿Vol dir que'n Prat?

— Fugi, home, fugi. En Prat no vol mourers de Barcelona. No ho serà mai en Prat ministre; per això no soc dels seus, jo.

An aquí admiràrem una vegada més el talent d'economista que hi hà en l'extraordinari home, talent que tan maravillosament se revelà en el *Diario del Comercio* y s'ha manifestat en tantes ocasions després.

— ¿...?

— ¿Orientacions, diu? Les que sempre hem seguit; governar. Vinguim aquí home de Deu, que ja's veu qu'estàn ben bé badant tots aquets del Nacionalisme integral. ¿En Maura no vol fer ministre al nostre Cambó? Doncs llenya an en Maura y bona cara an en Canalejas ¿Qué passarà? Que'n Canalejas ens pagarà ab bona cara y que potser arribarà a donar la cartera. Però suposis que no la dona; aleshores la donarà en Maura, per gelós y per por de que li fem la guitza. Resultat de tot: un ministeri. Y això no té espera, perque la nostra gent se va escamant, y'l dia que allà vegin que no temim vots, bona nit. No'ns faràn cas. Perque aquí, entre vosté y jo, ja estàn tots al cap del carrer d'això que fem córrer del talent den Cambó.

Admirarem el cop d'ull y la perspicacia del cèlebre «Pol». Acabada l'admiració, segueix el gran home.

— En Prat no's vol decidir; no vol donar la batalla, no vol obligar an en Maura, com diem nosaltres, els que anèm als toros.

Se'ns acut un dubte y'l comuniquèm a l'eminent interlocutor.

— ¿Y si's queden sense en Maura, sense en Canalejas y sense Catalunya, cóm ho faràn aleshores?

El dubte fa'l seu efecte.

Nombroses arrugues apareixen en el front espaciós, al qual tantes concepcions deu la nostra literatura. Però desseguida se asserena'l gran home, y ens diu:

— No s'espanti, home. De tot ens surtirèm. ¿Qué no ho veu que nosaltres som vius y llestos? ¿Qué's pensa que comensèm ara a fer aquest joc ab els de Madrid? Y ja ho veu; entre carlins y Defensa, encara anèm tirant.

La fe d'aquest home ens imposa. Arrivaràn, no hi hà dubte, arivaràn. Al menys, ell arivarà a un lloc o altre.

No volèm destorbar més, a l'eximi Secretari, de les seves fecondes tasques. El deixèm en el repós august de la casa, propici a la serena meditació, y ens despedim cordialment.

Al ferli el darrer adeu ab la ma, tornèm a veurer, en el front gloriós les arrugues torturadores. Nosaltres ens en anèm ab la recansa d'haver introduit el dubte en un pensament tan clar y resolut y una voluntat tan ferma y decidida.

Però la recansa no dura gaire. Pot més la satisfacció de poder oferir al nostre públic una informació tan sensacional y emocionant.

A un noi de la «Cataluña»

EN un dels darrers números de la revista *Cataluña*, que dirigeix o dirigía mossen Rucabado, un tal C. J., inicials que semblen esser les d'un jovincel barreja de lluis y regionalista, casat amb dona rica, las empren contra els joves nacionalistes que han ressucitat *Els Segadors*, els diu quatre fàstics en un castellà artificios y rebuscat y els califica d'últims requetés.

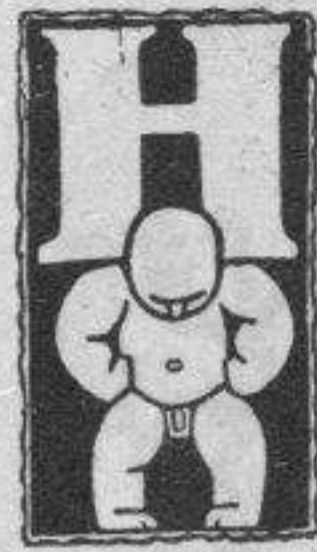
Hem de dir al jove y ja voluminós C. J. que es ofensa una comparació ab els requetés; que 'ls nacionalistes canten *Els Segadors* y donen visques a Catalunya sempre que l'ocasió s'ho porta, porque aquets son per ara el seu cant y la seva patria, y, además, pera recordarho als que cantant aquest himne y donant aquets visques, s'han fet grans.

Si'l senyor C. J., aspirant a regidor regionalista no fos d'aquells catalanistes que parlen y escriuen en castellà, senten en castellà, viuen en castellà y fan catalanisme únicament quan volen esser regidors, no hauria oblidat tot això y no escriuria articles com aquest.

Ab lo qual haurien guanyat el bon gust y la llengua castellana que no hi tenen cap culpa.

L'inconstancia dels catalans

I

ME seriós, el català y curt de paraules; però llarc de fets y home perseverant... Tot pura llegenda. Tal vegada aquesta lletania esqueia als nostres revesavis: a nosaltres, de cap manera. En tots els ordes, desde'ls suprems als ínfims, som variables, xerraires, versàtils, com una dona coqueta.

En política. Dígueume ¿quina dictadura alcansa més enllà del bien? Veusaquí al diputat Z. Després d'un càlit discurs s'ha vist aclamat; entusiasmes espatlles s'ajupiren fentli de pedestal; era un héroe y un Mesías. El temps, el temps y el caprici l'enderrocaren. El diputat Z. se vegé bescantat en totes les taules de café y política: era un inhàbil y un fracassat.

Un modest dependent de comers, un meritori, si voleu, fanàtic partidari de las idees A, capàs de comensar a cops de mitja cana amb els adversaris, envia al diari idolatrat, al que cada dematí li dona la norma de vida, un articlet dient quatre coses mal dites. El diari idolatrat no les publica. Això es una galleda d'aigua freda abocada sobre'ls entusiasmes del dependent de comers... Se dona de baixa del diari; se dona de baixa del centre; renega de les antigues idees; bescanta a sos antics prohoms y ingressa en el partit oposat.

Are es un estudiant de Lletres. Fa versos, naturalment. N'envia un al diari dilectíssim. El diari, una vegada a la vida te un geste de bon gust y'l llenca al cove. L'estudiant de Lletres de cop y volta devé escèptic; evoca, erudit, les doctrines de Carneades y de Descartes; no ingressa en cap partit; en te prou amb tancar-se en el dupte metódic y empendre'l conegut camí de la Torre d'ivori. Desde aquell díe fa sonets síngle XVIII y ironies irreverents a costa dels federals de tota la vida.

El Sr. X. es un bon senyor, qui a tot hora retreu amb llegítim orgull els beneficis pecuniaris que'l partit té rebuts de la seva mà, sempre oberta. «¡Ah'l meu partit! ¡Es com si tingués un fill una mica arruixat!» Dient això'l Sr. X. somriu paternal y benèvol. Hi ha hagut un enterrament polític, es a dir, d'un polític. El Sr. X. hi era. Hi era y el diari que ha dut tants y tants noms no ha dut el seu. El pobre reporter, involuntariament (¡ah, sí, ben involuntariament!) l'ha oblidat. La mà del Sr. X. se tanca resoltament, asprement. El partit ha estat per ell com un fill desnaturalisat; desd'are com si fos mort.

Els susdits son exemples de política catalana, que tots hem vist cada díe. En EL GALL vinent parlarem d'altres curiosos aspectes d'aquesta pecaminosa inconstancia que corca les arrels de l'arbre de la Patria.

«La Publicidad»... y'ls toros

EN Dotres y l'Aguirre son dos redactors de *La Publicidad*.

En Dotres, menut, grassonet, ab bigoti negre de guardacivil, nas corrent, inclassificable, que sosté ulleres ab cordonet daurat que va fins a l'orella, y ab rígida y austera indumentaria, consistent en vestit y botines negres, coll planxat y barret fort, te tot l'aspecte propi d'un home passiu y reposat, que s'ha fet seu el sacramental lema del camp de Tarragona: «tranquil·litat y bons aliments.»

L'Aguirre, el simpàtic *Paquito*, es alt, esprimatxat, y nerviós.

Vesteix ab elegancia (?).

La seva cara, completament afeitada, de línies regulars no desagradables, encara que'ns estigui malament el dirho, els seus *andares* briosos y atorerats, y aquell clavell que llueix els seus tons de vermell cridaner en el trau de l'americana, han corferit a més d'una gentil damisela.

Mes, ¡oh, ironía de la Naturalesa! En Dotres, que sembla un notari de poble, que camina ab passos menuts y pausats, sent una boja passió pels toros, y l'Aguirre, esbelt, bellugadís y *guapet*, es un xicot se-

riós y d'idees trascendentals, que admira an en Morote y li llegeix una dotzena de vegades els seus articles kilomètrics y no menys trascendentals y està al corrent de tot el moviment espiritual de *ambos mundos*.

En consonancia am llur manera d'ésser, en Dotres es revister taurí y'l cèlebre Aguirre té al seu càrreg la secció d'informació telegràfica.

La Publicidad, que, malgrat haver canviat de pensar tantes vegades, ha conservat sempre *incòlume* l'seu entusiasme per les *corridas de toros* reserva més de dugues columnes pera que en Dotres hi vessi tots els seus entusiasmes taurófls y fins reserva un quadret ont s'hi inquibeix el nom del revister com en un diploma honorífic.

L'Aguirre, per això, no renega del seu trascendentalisme, y en la seva secció's venja dels amors taurófls del diari reformista y'ls telegrams que parlen de toros els encapsala amb el següent títol irònic: *La fiesta nacional* (?).

Aquí hi ha, evidentment, un cas d'incompatibilitat mai desmentit.

Demane'm que en Jori, que es home serio y més trascendental que'l mateix Aguirre, interposi la seva autoritat en aquet cas d'incompatibilitat, fent que'ls dos redactors se posin d'acord, puig, de lo contrari, hi sortiran perdent la serietat y la consecuencia, mai desmentides, de *La Publicidad*.

«¿Som o no som *reformistes*?»

LES FESTES DE «EL IMPARCIAL»

Diversions nocturnes del bon poble madrileny.

Un Pich y prou

No hi han dos Pichs a Barcelona, qu'es lo mateix que si diguessim el mon. En Dickens, el gran novelista anglès, creà la figura d'en Pich-Wick, que no arriba ni de bon tros, ab totes les seves aventures y paradoxes, a l'alsada d'en Pich y Pont. La proa de la grandesa d'en Pich, se troba immediatament, no més que dient que després d'en Lerroux es l'home que ha fet més depressa la seva fortuna y el primer que ha tingut automòvil en el lerrouxisme.

Això resulta més meravellós perque veus envejoses feren correr que en Pich, no sabia ni firmar. Però això tenia d'esser, y ha estat, de mentit públicament, convenent a tothom de lo contrari. En Pich tingué la següent pensada: ¿Què faràs pera demostrar que sabs firmar? Escriure a tothom no pots, dirho tampoc y comunicarho desde'ls periòdics seria ridícol. Rumiant, rumiant, trovà'l desllorigador. Ell tenia de posar una sucursal de la seva botiga en el carrer de Muntaner. Doncs aixís com tothom en el retol posa'l nom de la botiga, ell hi posaria'l seu y no ab lletres pintades, sino un autògraf gros com fet ab una brotxa. T'ho dit, tal fet. En el carrer de Muntaner poden veure una botiga ab un retol que diu: J. Pich. Y a so a la rúbrica.

Per aquestes coses, no's volia morir mai la vella, y això que la pobre jaia no había conegut an en Pich. Ara diuen que aquest afortunat radical, lampista major de la ciutat, convenent de que no n'hi ha prou ab saber firmar, se proposa llegir molt, llegir sempre, pera tenir cu tur, que ab diners, salut y cultura, qui sab ont podra arivar. Llegint un d'aquets dies una historia de Roma, se en e à de que a les ciutats que anomenaven sagrades els romans li donaven el títol de *Semper prima*. Sempre la primera...

En Pich y Pont, reflexiona. Ell había estat el primer obrer radical esdevingut senyor, ell fou el primer diputat provincial lerrouxista, ell tingué'l primer automòvil addal, ell, fora d'en Lerroux, ha rebut l'unic homenatge important del partit, aquell banquet de mil coberts... Com les antigues ciutats ¿no era ell també una mica sagrat? Torna a reflexionar y tingué una idea elèctrica. Se faria un sagell, una mena d'*ex libris* ab les seves inicials y a

sota la vella llegenda, justament aplicada an ell, en Joan Pich y Pont: *Semper primo*.

Llegenda que en Cullaré, si encara fes de periodista, traduhiria: *Sempre primo*.

Curiositats polítiques

Això del reformisme està resultant una historieta còmica. Tot partit, quan comensa, vol fer coses èpiques. L'Unió catalanista volia conquerir Madrid y emportarse a Catalunya'l Museu del Prado com a tribut de guerra; el lerrouxisme anava a la revolució disposat a repetir el noranta tres de la Fransa; els regionalistes, sospiraven per fer de Catalunya una companyia de mossos de l'esquadra, comanada por en Prat de la Riba y l'esquerra, an en Corominas li deia en Pere IV y volia fer de La Virreina, el casal de la democracia catalana.

El reformisme, no fa res a l'engrós. En lloc d'un banquet organisa un *lunch*, organisa una reunió per un mitin, per casal lloga una saleta, per *leader* té an en Miró, per secretari universal an en Gaudier y pera posar remei als accidents que's produeixen, quan en Melquíades arriui, ab els antiespasmòdics que fabrica l'orador Vallverdú, apotecari.

Tot ho fa en petit y a dosis. Els altres partits pecaven per manca de mesura y ell peca per massa mesurat. Fins els seus homes, son petits d'estatura. Petit D. Melquíades el quefe, petit en Junoy, nanu en Vallverdú, no gaire alt.

Les Mancomunitats en el Congrés

CONFERENCIA DEN

PERE COROMINAS

EDITADA PER EL GALL

★ ★ ★

: PREU : 15 CÉNTIMS :

Se ven : A Barcelona en els kioscs, en les societats catalanistes y en les administracions de *El Poble Català* y EL GALL : A fora, en les societats catalanistes y a casa nostres corresponsals

LES DEMANDES A L'ADMINISTRADOR

en Miró, encare en plena creixensa en Gaudier y aixís tots els prohoms y soldats. Si fan una manifestació, semblaran un batalló infantil. Tan sols en Zulueta, té bona estatura, però en Zulueta, no es ni serà un reformista ortodoxe. Rega'l seu hort, que per això fa d'agricultor, y si la monarquia li garanteix els adobs, el regar, el crèdit agrícola y la condonació de tributs quan hi hagi floxera o pedregui massa, se farà monàrquic.

Esser reformista ja vol dir anar poc a poc, treballar al detall, despatxar ideals a la menuda. Per això preguntat un periodista per un del petit comitè reformista, com era que no havien dedicat al mitin de disapte més que una gacetilla de vuit ratlles, respongué:

— Ja n'ha ha p.ou pera un partit homeopàtic.

«Justo castigo...»

No pot anar pel mon en Garriga y Coll, «el del dulce asiento», sense que n'hi passi de grosses.

Viatjant, creiem que per Fausa, l'express que anava tota b un altra tren, resultant nostre periclit regidor mauri ta ao lleugeres contusions. «Si d'aquesta escap...» — devia dirse ell...

Però veusaquí que de Lyó vinqué un automòvil, y quan fou prop de Figueres, una tartrana els embestí ab tan mal sembra que una vana de la mateixa's clava en el respatller del se cent den Garriga, fregant el bra d'aquet.

Ab un xic més me l'enrestella com a un caragol.

Rés, que en Garriga no pot sortir de casa sense que n'hi passi alguna.

S'hi n buscat explicacions an aquesta pega...

Nosa res, ja l'hem trovada:

Tot això li passa per parlar en cas'ellà. Maleit siga el que menyspreuant la seva llengua, alaba la dels altres. Y una maledicció sempre se compleix.

Justo castigo...

¡Aleluya!

RESPIRÉM. Sr.Iglesias ha estat consequent. Tinguarem per un moment, la por de que fes un cambi en la seva conducta cautelosa, però ab la seva voluntat de gallec, persevera en no batres mai. Endeledes el va reptar el bèlic director de *La Mañana*. No va batres p l juliol, no va batres ab en Miró, no s'ha batut per res ni ao ningú, ¿com, donchs, podia desafiarse ab un militar? Les seves conviccions militaristes, no ho varen permetre. Además, la seva vida no es d'el, es del poble, es de la patria, es de la libertat. De vida no s'en te més que una, ¿y anava a jugar-sela per un vulgar incident periodístic?

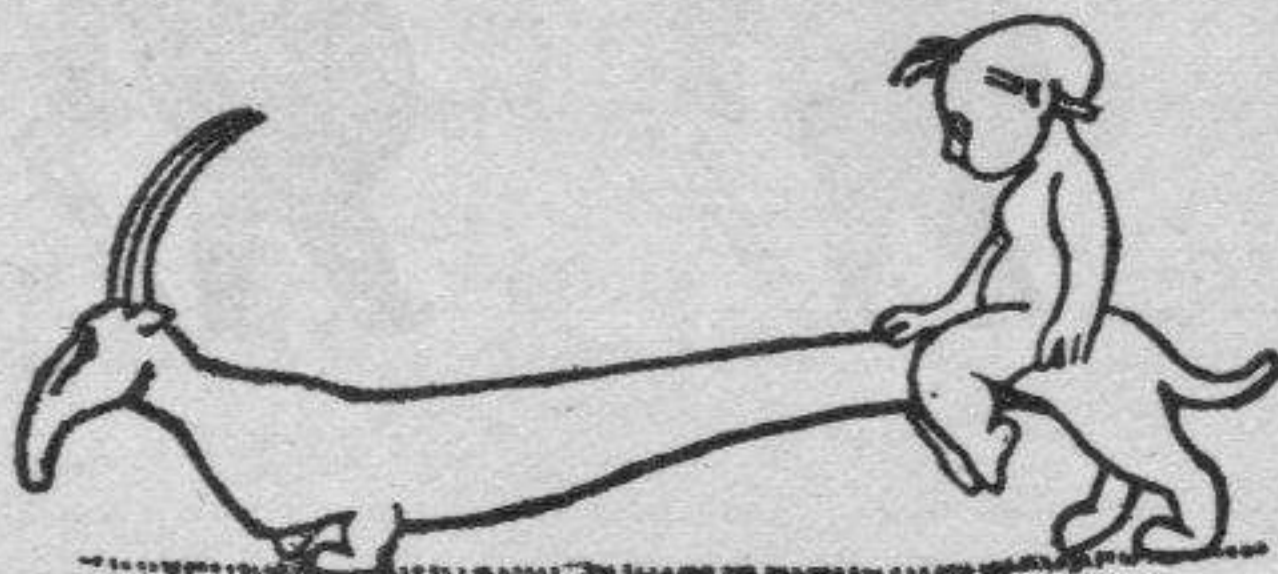

EL DESAFIO DE L'EMILIANO

— ¿Perqué no's va desafiar l'Emiliano?

— No veus que 's tan agarrat. An ell ni Deu li dona un sablazo

Don Emilià Iglesias va nèixer a Galicia, y els que tingueren la sort de nèixer en aquesta dolça terra, son cautes y mirats. El Sr. Iglesias se faria aquestes reflexions: El dessaffio pot ésser a pistola o be a sabre. Si es a pistola ¿les bales no tindran el mateix pes y calibre? Doncs, ¿quina necessitat hi ha de canviarles? Y si el duel es a sabre, mo t menos el puc admetre, per dies evidentes y irrefutables raons. Jo — diria l'Iglesias, — he lograt, com tot radical que no bada, ferme ab una posició social. ¿Quina necessitat tinc de donar un sablazo al meu contrincant? Y suposant que no sigui jo l'afortunat en l'esgrima, y sí el meu desafiador, an a mi ningú me dona un sablazo: ho sé jo, ho sab el partit y ho sab tot Barcelona. An a mí ningú me dona un *sablazo*, torno a repetir. Per alguna cosa soc gallec.

Fent bugada

SEMBLA que ja es una cosa certa que'ls de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, s'han tret del demunt als regidors que votaren l'acort municipal aplassant la reversió dels tramvías.

L'acort va ser prés en el Centre dels Federals, y ratificat en el C. N. R. Qualsevulga diria que s'ha fet expressament perque ningú pugui tenirne gelosia. A hores de ara ja ho deuen sapiguer els interessats. Es lo que deu dir en Marial: — Aquets bretols de nacionalistes sempre van ab insidies! —

Perque per ell aquet cop de crossa den Layret, també deurà ser una insidia.

Ara's diu y a *La Publicidad* sembla que li imprimiran que vol fer un follet contestant la ponencia den Corominas, Carne, Suñol, Layret, Bastardas y Roure. Hi ha treballat molt, diuen els pocs partidaris qu'encara li queden, fins quan va anar a Madrid, per lo de les aigües recullia datos y treballava pel follet dels tramvies.

En Ricart y en Tauler, diuen que ingressaran o han ingressat al reformisme. Fa bona adquisició 'l novell partit... Den Roig Rovira y den Ramoneda, ningú en parla. Deuran anar allí d'on van sortir: al no rès... Den Marial se diu de públic que ingressa a la «Lliga». Allí farà companyia an en Carreras Candi y extindrà les factures an en Cambò, pera les companyies de tramvies.

Y cá' El follet no vindrà, com no vingué la conferencia a l'Ateneu pera contradir an en Nualart, com no vingueren els articles de la llum que tan va aunciar, com no ha vingut mai rès, de lo molt que promet, ab baladronades, pero que després, al girar la espatlla ja no se'n recorda, o fa veure que no se'n recorda.

Perque no hi ha pitjor sort que'l que no hi vol sentir. Y en Marial n'es y en fa de sort, quan li convé.

Les angunies del Sr. Esteva

EL Sr. Esteva Marata a qui'ls nostres amics llegidors ja coneixen quan menys per referencies, està passant les grans angunies.

Y no's creguin que aquestes ansies del gran pedagog, a más a más esperitista, quedin guardades recatadament dintre'l cor de l'interessat; no, res d'aixó. El Sr. Esteva es d'aquells que lo que te al cor ho té als llavis.

Ara'l nostre home voldria que l'arcalde marxés, y, el Sr. Sostres vinga no marxar. Ja que no marxa, se deu dir pel seus dintres, al menys que li agafi un terrabastall, que's posi malalt, que s'indisposi... Y'l Sr Sostres vinga tenir salut... Fins, com si prengué més aliments, no mou el cap ab aquella nerviositat esparveradora ab que avans el movia...

Y aixis el Sr. Esteva està desesperat.

Dimars passat tingué una estona de consol, però ben prompte lo que havia d'èsser un lenitiu pera les seves penes, avivà encara més les angunias y les ansias torturadores.

Dimars, que l'Ajuntament celebrà sessió, el Sr. Esteva presidí mentres s'anaven aprobant els dictàmens de l'ordre del día. Tots els que'l vegeren pogueren observar aquet fenomen que anotém més amunt. En un principi la cara del Sr. Esteva era rallera, plàcida... Però després d'unes quantes vegades de cantar alló de «¿Se aprueba? ¡Aprobado!», la cara del Sr. Esteva devingué tètrica, sorruda; els ulls se li ombrejaren y una glopada de fel li pujà gola amunt.

Y es fama que un que seia al seu costat pogué aconseguir, sorprendre 'l següent monòlec:

— Pero per que no se n'anirà aquest arcalde del diantre!...

Es capàs d'anarsen quan ja no hi seré a temps...

Ara en Mir es fora, en Vallés y Pujals es fora... jo aixis sería l'arcalde de Barcelona. Perque no hi ha dubte: si soc tercer tinent d'arcalde y'ls dos primers no hi son, jo, de fet soc primer tinent, ergo, faig d'arcalde.... Malietsiga en Sostres y l'ànima que l'aguanta. —

Després callà una estona. Extengué les mans demunt la taula com si volgués ferla ballar y quedà pensatiu: l'home estava abismat en ses cabories...

Entrà l'arcalde, li posà carinyosament la ma a la espatlla, 'l feu axecar del seient y'l Sr. Esteva tornà en si.

Després, en un recó parlava sol.

Aquet home te la deria.

Prou que ho diuen en Doménech y en Font que van acompanyarlo en la visita a les colonies escolars:

— Nois, l'Esteva, daría tots els esperits que ha tingut, té y pugui tenir, pera ser un día arcalde. Si no li fuig la mania es capàs de pegar un mal tanto an en Sostres.

== ALS NOSTRES AMICS ==

La publicació d'EL GALL no ha obeït a cap fi de lucre, sino a un afany patriòtic y ideal. Volèm fer obra d'apostolat, de conscienciació y de propaganda, per Catalunya y la Llibertat. Això imposa la col·laboració y l'auxili a la nostra empresa, a tots aquells que estiguin conformes amb la nostra feina.

Demaneu, doncs, a tots els nostres amics, a tots els nostres llegidors, a tots els companys en les lluites patriòtic-lliberals, que siguin propagadors del nostre periòdic. EL GALL es una fulla popular y ha d'entrar per tot. Es assequible a totes les intel·ligències y a totes les fortunes.

Els amics nostres, tots els que espiritualment se sentin interpretats en nostres campanyes, els que encara mantenen viu el foc de l'ideal y no tenen el catalanisme com una vana paraula, els que tenen fe en l'acció dels catalans y saben fer algún sacrifici per la patria, ens han d'ajudar y acompanyar en l'empresa de fer reviure la puresa nacionalista y l'integritat immaculada del lliberalisme a la catalana.

¿Cóm se'ns pot prestar aquesta cooperació? De moltes maneres: Enviantnos dibuixos y text aquells que siguin capassos de produirne en condicions d'esser publicats, o xistos, acudits, notícies que's prestin al comentari, etc. Fent suscripcions els altres; demanant EL GALL a la barberia, al café, al cira-botes, al bar, a casa 'l metge, a l'hotel; donantlo a llegir als amics y coneguts, fentlo circular lo més possible, etc., etc.

EL GALL agrairà aquesta col·laboració, una mica anònima potser; però, per lo mateix, més valiosa. Y promet que, d'igual manera com quietament, sense bombo ni platerets, ha anat introduint millores desde 'l primer número, en el text, en els dibuixos, en el paper, en el format, les anirà introduint en endavant, així que vaigi creixent en la proporció de ara, el favor del públic català.

== OBRES COMPLETES ==

DE

JOAN MARAGALL

== GUSTAU GILI, Editor :: Carrer Universitat, 45, interior ==

• B O N .

Ficsintse, senyors, com se la estimen els meus ninots a la llibertat, a la republica y a la terra catalana.